

417. Az isteni Vőlegény és a lélek-menyasszony boldog magánya a lelki nász áhítatában teljesedik ki

(Keresztes Szent János: *A szellemi páros ének*, 35. versszak, 391-395. oldal)

Imádkozzuk a 92. számú éneket:

*Ó háromszor boldog én, Uram megismertem,
Mennyei szent szeretet elárasztja lelkem.
Jézust látni szüntelen: semmi sincs ily édes!*

*Nincs boldogság fogható lelkem öröméhez.
Hogyha enyém Jézusom, enyém lesz az élet,
Engedj, Uram, örökké egyesülni Véled!*

Keresztes Szent János: *A szellemi páros ének* 35. versszakával a lelki szerelem megénekelésben lezárul egy szakasz a szellemi dialógusról. A 36. versszakkal kezdődő szakaszcsoport – ahol a lélek-menyasszony veszi át újra a szót – a későbbiekben fogunk elmélkedni, amikor az örökkévalóságban megvalósuló szeretetről tanulunk.

Nézzük a bevezető megjegyzést a 35. versszakhoz:

Az isteni Jegyes beszél arról: mekkora öröme telik abban, hogy arája akkora boldogságra jutott *a magányban*, amelyben eddig élt. Ez ugyanis állandó békét és változatlan kincseket biztosított neki. Mert ha egyszer a lélek annyira van, hogy kizárólag és egyes egyedül Jegyesét szereti, és ezen szeretet nyugalmában megerősödött, mint ahogyan tette ez a lélek, akkor olyan élvezettel helyezkedik bele az Isten iránti szeretetbe, és Isten viszont őt oly szorosán öleli magához, hogy **nincs többé szüksége más egyéb eszközökre és lelki vezetőkre**, akik őt az Istenhez vezető úton irányítsák. Mert **most már maga Isten** az ő kegyelme és Világossága, Aki megvalósítja benne azt, amit Ozeás prófétánál mondott e szavakkal: *Én a pusztába viszem őt, és a szívéhez szólok* (Oz 2, 16). Ezzel azt akarja mondani, hogy **ő a magányban egyesül a lélekkel**, Az ő szívéhez szólni, annyit tesz, mint kielégíteni a szívét. Már pedig ezt **nem lehet kevesebbel kielégíteni, mint Istennel!**

A **35. versszak** tehát így szól:

*„Magányban élt,
És a magányban rakta fészket;
És a magányban senki más
Őt nem vezérli, mint csupán a Kedves,
Akin szint' ott ütött a szeretet sebet.”*

I. Hogyan magyarázza Keresztes Szent János ezt a versszakot?

Két dolgot tesz az isteni Jegyes ebben a versszakban:

1. Az egyik az, hogy **dicséri a magányt**, amelyben a lélek előzőleg **önként** lakott, és elmondja, hogy ennek révén miként sikerült megtalálnia isteni Jegyesét, s minden előbbi szenvedésétől és fáradalmától menten élveznie az **Ő** isteni Társaságát. Mivel a magányban **távol**

tartotta magát a teremtményekben található örömeiktől, vigasztalásoktól, támaszoktól, hogy ily módon eljuthasson isteni Jegyesének társaságába és a Vele való egyesülésre, most már megérdemelte, hogy isteni Kedvesében kapja meg a magány békéjét, és hogy benne nyugodhassék távol és mentesen az összes említett kellemetlenségektől.

2. A másik dolog, amit az isteni Jegyes elmond, az ez: Mivel a lélek-menyasszony az Ő szeretetért mondott le az összes teremtett dolgokról, **Ő, az isteni Vőlegény is beléje szeretett ezen magányos voltaért,** és ezért gondjaiba fogadta és karjaiba zárta. **Önmagával minden kincset megadott neki,** és szellemét Istennek magasztos dolgaira irányította. Nemcsak azt mondja, hogy: most már Ő a vezetője, hanem azt is, hogy: – **Ő az egyedüli Vezetője** – minden mást eszköznek, vagyis angyaloknak, embereknek, képzeteknek és fogalmaknak kizárásával. Mert a lélek **ezen magányban már valódi szellemi szabadságot élvez, és nincs hozzákötve ezen eszközök egyikéhez sem.** Ezért mondja a 35. versszak **1. sorában:**

„Magányban élt,”

Az említett gerlice, vagyis a lélek-menyasszony *magányban élt,* mielőtt megtalálta volna isteni Jegyesét az Istennel való egyesülésnek ezen imaállapotában. Mert **ha valamely lélek Isten után vágyódik, akkor nem talál örömet és megnyugvást semmiféle teremtmény társaságában;** sőt, míg csak el nem jut Urához, mindez csak növeli benne az egyedüllét és az elhagyatottság érzését.

A **2. sor** így hangzik:

„És a magányban rakta fészket”

Az *a magány,* amelyben a gerlice azelőtt élt, nem volt más, mint az, hogy isteni Kedvese kedvéért **lemondott a világ összes dolgairól, és igyekezett tökéletessé lenni és arra a teljes szent magányra szert tenni, amely szükséges az Isten Igéjével való egyesüléshez,** a teljes megvigasztalódáshoz és megpihenéshez. Ezt az utóbbit jelenti itt *a fészket,* amelyről itt beszélt, amely **a megvigasztalásnak és a pihenésnek a jelképe.** Tehát azt akarja mondani, hogy ez a magány – amelyben azelőtt önként ugyan, de azért mivel még nem volt tökéletes, szenvedés és szorongás árán élt – ez lett most – miután Istenben tökéletesen megszerezte – számára a vigasztalás és **a megnyugvás forrása.** Ezért mondja Dávid szellemi értelemben: *A veréb is talál magának házat, és a gerlice fészket, ahová fiókáit helyezi* (Zsolt 83, 4). Vagyis a lélek-menyasszony **megnyugvást talál Istenben,** aminek következtében ki vannak elégítve vágyai és lelki tehetségei.

A **3. és 4. verssor** így hangzik:

*„És a magányban senki más
Őt nem vezérli, mint csupán a Kedves.”*

Azt akarja mondani, hogy *ebben a magányban,* vagyis az összes dolgoktól való mentességben, amelyben a lélek egyedül Istennel él, **Isten vezérli,** indítja és emeli őt fel az isteni dolgokhoz. Vezérli tudniillik az ő értelmét az isteni dolgok megértésére. **Akarata** pedig szabadon buzdul az Isten iránti szeretetben, mert már magában van, megszabadult minden egyéb

vonzalomtól. Emlékezetét az Úr megtölti isteni fogalmakkal, mert ez is üres és mentes más egyéb képzetektől és fantazmatáktól.

Mihelyt ugyanis a lélek ezeket **a lelki tehetségeit kiüresíti** és mentesíti minden alsóbb rendűtől, és a felsőbb rendűhöz való ragaszkodástól is, és üresen hagyja őket, **Isten azonnal megtölti azokat a Láthatatlannal**, az isteni dolgokkal, és maga Isten az, Aki őt ebben a magányban vezérli. Ezért mondja Szent Pál apostol a tökéletesekről beszélve: *Akiket Isten Lelke vezérel* (Róm 4, 14), vagyis akiket a magányban Ő vezérel.

Mert a 3 és 4 sor tanításában: *És a magányban senki más őt nem vezérli, mint csupán a Kedves.* – azt akarja mondani: **Isten őt nemcsak vezérli az ő magányában, hanem egyedül Isten maga működik a lélek-menyasszonyban**, minden közvetítő kizárásával! Isten és a lélek ezen egyesülésének, vagyis a lelki házasságnak az a sajátossága, hogy Isten maga végez benne mindent, és egyedül maga **közvetlenül közli magát** a lélek-menyasszonnyal, nem pedig angyalok vagy a természetes tehetségek révén. Ugyanis a külső és a belső érzékek és az összes teremtmények, sőt maga az emberi lélek is csak csekély szerepet játszanak abban, hogy ebben az állapotban ilyen nagy természetfeletti kegyelmekkel árasztja el őket az Úr. Ezek a kegyelmek ugyanis meghaladnak mindent, amire a lélek magát természetes tehetsége, munkája és buzgalma által érdemessé teheti. Kizárólag az Úr hozza létre ezeket benne.

Erre pedig az indítja Istent, hogy – mint mondtuk: – **a lelket magányosnak találja**. Így azután **Isten nem akar az Ő lélek-menyasszonyának más társaságot adni**. Nem akarja másra bízni, vagy egyébbel gazdagítani, hanem csakis isteni önmagával. Miután a lélek-menyasszony **mindent elhagyott**, miután maga mögött hagyta a felhasznált eszközöket, és **minden fölé emelkedve Istenhez jutott, méltányos, hogy ezentúl maga Isten legyen a vezetője**, és Önmagával szemben a közvetítője. Hiszen a lélek mindentől mentesítve, az egyedülletben emelkedett minden fölé, és semmi más nincs többé hasznára, és nem segíti arra, hogy még magasabbra emelkedjék. Feljebb emelni csak az isteni Jegyese, az isteni Ige tudja. Miután pedig ez annyira szereti Őt, szívesen adja meg neki Ő maga személyesen a kegyelmeket.

Ezért mondja az **5. versorban**:

„Akin szint’ ott ütött a szeretet sebet.”

Tudniillik a léleknek az isteni Jegyes iránti *szeretete ütött rajta sebet*. Mert az isteni Jegyes nem csupán a lélek magányát szereti, hanem még forróbb szeretetre gyullad iránta azért, mert Iránta való szeretetből lemondott az összes teremtett dologról, és mentesítette azoktól magát. Ezért nem akarja a lélek-menyasszonyát egyedül hagyni, hanem megszeretvén őt a magányért, amelyben Őérette vonult, látván hogy kívülről mással nem éri be, **az isteni Völegény maga személyesen vezérli, magához vonzza, és önmagában elmeríti**. Mindezt nem tette volna meg vele, ha nem találta volna őt szellemi magányban.

II. Mit jelent az együttlét boldogító magánya?

1. **Nagy László** egyik verse, amely 1957-ben íródott, bizonyára ismerős. A címe: *Ki viszi át a Szerelmet?* A költő ezt a versét az ’56-os forradalom eltiprása után írta. Benne van a dühös fájdalom, és ezért ez a 14 soros vers az elmúlás gondolatával indít. Kétszer is emlegeti: „Létem, ha végleg lemerült.”– Itt tehát a biológiai halálról gondolkodik. Fájdalmas az egyén halála, de még fájdalmasabb a nemzet halála. Ezért lett szállóige: „**A Szerelmet át kell vinni a túlsó partra, ha török, ha szakad!**” Az érték megőrzésének ez a gondolata a költő lelkét is

megihlette. Versét az előbbi szállóige felhasználásával így kezdte: „Ki viszi át a fogában tartva a Szerelmet a túlsó partra?”

Az állatok mentik így a kicsinyeiket, amikor vízözön jön, vagy pedig egy patakon kell átmenniük a túlsó partra. Nagyon gyengéden, de határozottan a foguk közé emelik a kicsit, és megmentik az életét. Ez a kép Nagy László számára jó indítást adott, hogy az emberi élet legnagyobb értékéről, a szerelemtől szóljon. Nagybetűvel írja: „Ki viszi át a Szerelmet a túlsó partra?” Ady Endre után ő is jogosult egy-egy fogalmat nagybetűvel írni. **A nagybetűs Szerelem az élet forrása**, az emberiség igazi értéke, amely **veszélyben van. Meg kell menteni** a jövőnek! A szerelem két ember közötti legbelsőbb érzés, minden ember legnagyobb vágya, mély érzésekkel teli élménye. Nagy László költői képekkel vezeti be ezt nagy a jankiáltást: „Mi lesz, ha én már nem leszek”, **mi lesz ezzel az értékkel, amelyet végül is Isten adott az embernek?** De nemcsak az emberi jövőt kell átmenteni – ahogyan egyes versmagyarázók szerint – a túlsó part a jövőt jelenti. 90-100 év múlva ez a jövő megszűnik a jelen kortársak számára.

Igazában a **túlsó part** nem más, mint az **örökkévalóságba való megérkezés**. Itt kapjuk meg a versnek a teljes értelmét. **Ki viszi át a Szerelmet a Túlsó Partra? – Egyedül a keresztre feszített Krisztus**, Akiről szó van a versben, „mint keresztre feszített ragyogó szivárvány fényessége”. Ez a Jézus mondta: *Higgyétek, én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem* (Jn 14, 11). **A Fiú jobban az Atya ajkán van**, mint a kicsinyét mentő állat-mamának szájában a kicsinye, illetve **az Atya pedig benne van a Fiúban**. Ezt a hit által tudjuk megragadni, megélni, átélni. Jézus megerősíti, hogy **itt a hitről van szó**, mint eszközről az isteni szeretet eme megtapasztalásáról, és hogy **az viszi át a mi Szerelmünket az örökkévalóság partjára**. Azt mondja a Mennyei Atyáról: *Úgy szerette Isten a világot, hogy Egyszülött Fiát adta oda, hogy aki hisz benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen!* (Jn 3, 16). Tehát **aki hiszi, hogy a Mennyei Atya Egyszülött Fiát adta Közvetítőnek, az nem fog beleveszni a bűn tengerébe**, mert az egyedüli Közvetítő Isten és az ember között, Jézus **Krisztus átviszi őt az örök élet magasságába**.

2. A lélek-menyasszony erről **a mennyei örök együttlétről elmélkedik**. **A meditáló ember** tudniillik nem más, mint **Istenre figyelő ember**. Nemcsak Isten gondolataiba elmerülő ember, hanem magába az Istenbe elmerülő ember. Aki a túlsó part életéről, az örök életről meditál, az már most az örök Istennel van Krisztus miatt. Krisztus eljött, hogy Istenről beszéljen, és így **a meditáló ember, a lélek-menyasszony is Istenről beszél, Istennel cselekszik**. Hitével éli meg: Isten őbenne van, és ő pedig Isten Lelkében. A lélek-menyasszony a földi élet *magányában* tudja, hogy az ő élete az örök élet lesz a mennyországban: Isten élete az ember az életében. Egyedül Isten az egyedül való! Nincs más örökkévaló élet!

3. A túlsó partra tekintő és oda vágyódó lélek-menyasszony még itt él a földön; megéli: „Uram, kicsiny vagyok. Milyen magasan van az a túlsó part, a Te mennyei országod!” De az ő isteni Ura így szól hozzá: „**Kicsim vagy, vagyis az enyém vagy!**” Ez a cirógató megszólítás erőt ad a lélek-menyasszonynak: Van kibontakozás, élete jó irányba növekszik, és ezért szerelmes lelkiülettel vallja meg Istennek: „Te vagy az én nagy jó Uram, a tied vagyok!”

Immár elválaszthatatlanul kapcsolódott Istenhez. **Aki szerelmes lett Istenbe, az arra vágyódik, hogy egészen elveszítse magát Benne!** Senki és semmi más már nem vonzza őt. *Magányos lett, hogy isteni Urát, életének isteni Társát megtalálhassa!* Aki teljesen beleszeretett Istenbe, az gondolkodás Nélkül neki adja az életét. Az már nem méricskél, hogy: „Vajon megéri-e? Vajon mi lesz nekem ebből a hasznom?”, mert **az igazán szerelmes lélek nem önmagát nézi, hanem azt, akibe beleszeretett**. Akit meghódított Istennek iránta való szeretete, az csak arra vágyódik, hogy Isten töltsen be őt belülről, egészen lelke legbelső zugáig.

Az ilyen lélek nem éri be már kevesebbel. Vagyis, mindent elhagyva, nem bánja, hogy magányos lesz, vagyis hogy lemaradnak azok a dolgok, személyek, teremtmények, akik elszakítanak Istentől, vagy lehatárolnak, vagy korlátoznak Istenhez való ragaszkodásában.

Ezért az a magány, amelyről Keresztes Szent János szól *A szellemi páros ének* 35. versszakában, **kívánatos magány**. Aki megélhette azt a mély hatást, amelyet Isten szeretete gyakorolt reá, azt olyan **hatalmas vágy tölti el Isten iránt**, amelytől a továbbiakban nem tud, illetve nem is akar szabadulni. **Nem vágyódik másra, egyedül isteni Urára!**

4. A lélek-menyasszony egyszer már tett ilyen vallomást: *Lelkem és egész valóm szolgálatára szentelé magát* (*A szellemi páros ének* 28. versszak 1-2. sora). Vagyis ezzel azt akarta kifejezni: „Életemet már egészen átadtam Istennek, Istennek szenteltem. **Kiszolgálhattam magamat neki.**” De Ura is megvallja a szeretetét: „*Nem mondalak már többet szolgának vagy szolgálóleánynak, hanem barátomnak* (vö. Jn 15, 15), sőt, Jegyesemnek választottalak.”

A lélek-menyasszony immár azt mondja isteni Urának: „Neked élek, neked halok!” (Ho. 113). Az isteni Völegény is ugyanezt mondja választottjának: „Neked éltem, neked haltam; érted éltem, érted haltam.” Istenien gyengéd szeretés ez, amely nem az érzékszervek világában, hanem csak a lélek szférájában tapasztalható. Ezért is hangsúlyozza Keresztes Szent János: „Isten itt nem közvetítőket, fogalmakat, képeket használ annak kifejezésére, hogy ő milyen szellemi módon közli magát az ember lelkével.”

Petőfi, a költő látta, amikor „megrezdült a bokor, mert madárka szállott rá”. A lélek-menyasszony nem látja, hogy hogyan rezdül meg a szíve, amikor a Szentlélek gyenge, szellőnél finomabb áradása betölti a lelkét. Ez a szeretetaradat tartja szüntelenül a megrendültség állapotában a lélek-menyasszonyt, mint ahogyan az első *Pünkösdi napján a ház megrendült, amikor eljött a Szentlélek* (vö. ApCsel 2, 2). A lélek-menyasszony a lelke legmélyén **az egymásra rezonáltságot élheti meg**. Az azonos rezgésszám szerető lüktetésében él. *Ez a magány* nem az egyedüllét magányossága, hanem az Istennel való együttlét kizárólagos összekapcsoltsága: az egymást szerető Isten és a lélek-menyasszony szeretetének lüktetése.

5. Amint az ember örül, hogy van édesapja és édesanyja, és szomorú, ha elveszíti őket, úgy **a lélek-menyasszony is örül édes jó Urának**. Boldog, mert tudja, hogy Isten nem engedi őt elveszíteni, hiszen magának teremtette, és ő is arra vállalkozott, hogy megmaradjon isteni Ura iránti szeretetben. Összetartoznak. Tudja, hogy isteni Ura *a szeretet kötelékével* – amellyel a magányba *vonzotta* (vö. Oz 11, 4) – összekötötte őket. Az együvé tartozás öröme átjárja a lélek-menyasszonyt. A felbonthatatlan szeretetkapcsolat biztonságérzetével tölti el. Tudja, hogy itt a földön egyszer minden véget ér. Ő teljes joggal elmondhatja: „Csak a mi szerelmünk nem múlik el soha!”

Ehhez a boldog tudathoz a szeretethimnuszban kap kinyilatkoztatott eligazítást: *A szeretet nem szűnik meg soha* (1 Kor 13, 8). Ebben *a magányban a mennyországi élet közössége, boldogsága már most itt a földön elkezdődött*. Boldogan élnek egymással és egymásban. A választott lélekben egyre jobban kivirágoznak *a Szentlélek gyümölcsei: a szeretet, az öröm, a békesség* (Gal 5, 22). Krisztus Lelke műveli ezt a szeretetet, ezt az örömet és békességet a lélek-menyasszonyban. Ez a földön álló, földbe gyökerező gyümölcsfa az égig ér, a tulsó partra is átér. Ha a lélek-menyasszonynak a lelkében már itt a földön megszületik Isten ajándékából a szeretet, akkor ez a lelki szeretet átível az örök életbe. Ha a lélek-menyasszony itt a földön tud örülni isteni Urának, akkor ez az öröm már átragadja őt a tulsó partra, az örök öröm honába.

6. Ha a lélek-menyasszony itt a földön megéli a Szentlélek édes gyümölcsét, a békességet, akkor tudja, hogy ezt a békét Jézus adja neki Szentlelkével, és **ez a békesség már az örök boldogság, az örök öröm békéje, amely átér a túlsó partra.** A lélek-menyasszony tehát egyre jobban tudja, hogy *a Szentlélek gyümölcsseit, a szeretet, örömet és békességet* ajándékba kapta Istentől, és pedig jegyajándék gyanánt. Akkor ráismer: **Ezek már Isten szeretete, öröme, békéje őbenne.** Így virágozik ki a Szentlélek gyümölcse az ember lelkében.

Keresztes Szent János azt mondta *A szellemi páros ének* 35. versszaka 3. és 4. sorában: *A magányban őt senki más nem vezérli őt, mint csupán a Kedves.* Mivel a lélek-menyasszony kiüresedett mindattól a szeretettől, örömtől és békességtől, amely nem vezette őt Istenhez, azért isteni Ura mintegy megsajnálva őt, megkönyörülve rajta irgalommal fordul hozzá, a szeretet megsebzettségével magához vonzza, és önmagában elmeríti. **Édes együttlét ez, isteni magány,** a Szentháromságnak a túlsó parton megnyilvánuló szeretetközösségében való részesedés. A lélek-menyasszony él ugyan, de már nem önmagában, azaz nem ezen a parton, hanem Istenben él, nála a túlsó parton! Léte, ez az emberi véges lét, és szellemi képességei: vagyis értelme és akarata belemerül Isten végtelen Létébe, Ismeretébe és Szeretetébe, vagyis az Atyába, a Fiúba és a Szentlélekbe. Kicsiny teremtményi léte felmagasztaltatik önmaga fölé, Isten magasztos létébe. Jézus maga mondja: *Ha majd felmagasztalnak* – tudniillik a kereszt magaslatába, a mennyország magaslatába, a túlsó partra – *akkor mindent és mindenkit magamhoz vonzok* (vö. Jn 12, 32). **Az isteni Völegény ugyanis annyira megszerette a lélek-menyasszonyt, hogy feltárta neki a Szívét, amelyet megsebzett az iránta való szeretet,** lándzsával átdöfött Szívébe elrejt, hiszen annyiszor imádkozva kérte Loyolai Szent Ignác szavaival: „Szent sebeidbe rejtj el engem!”

7. **Micsoda isteni magány ez!** Milyen puha fészek, mennyire bensőséges élettér! Mint a *szőlőtő* életébe bekapcsolódott *szőlővessző* (vö. Jn 15, 5), úgy a lélek-menyasszony is immár isteni Urába bekapcsolódva él. Belőle él. Isten élete lett az ő élete. A földről a szőlőtőn keresztül ezek a szőlővesszők a mennyország magasságáig nyújtózkodnak! Ez az átalakító egyesülés kegyelmi ajándéka. A lélek-menyasszony már nem akar kibontakozni ebből az isteni átöleltségéből. Csak egy akarata van már: Egyre jobban belesimulni isteni Ura szentháromságos életébe, mint vízcsepp az óceánba! Illetve a szerelmesekre jellemző nyitott szívvel egyre készségesebben befogadni isteni Ura szeretetét, mint a kicsiny vízcsepp a nagy óceánt. Talán csak így tud megnyilvánulni: „Ó, te hatalmas Istenem! Ó, te boldog Isten, aki ilyen hatalmas mértékben részesíted a te kicsiny választottadat. Engem végtelen isteni boldogságodban részesítettél.”

III. Elmélkedjünk a mennyei nász áhítatáról!

1. A nagy viharok után a tengeren hajózók számára *nagy csendesség lett, és Isten elvezette őket az áhított kikötőbe* (vö. Zsolt 106, 30). Olyan jó a túlsó partra, **az áhított kikötőbe megérkezés csendje, békéje!** A Báránynak is, az isteni Völegénynek is van egy különleges nagy csendajándéka: *Amikor a Bárány feltörte a hetedik pecsétet, nagy csend lett a mennyben* (Jel 8, 1). Ebben a csendben *az angyal kezéből a tömjénáldozat füstje a szentek imádságával felszállt Isten elé* (vö. Jel 8, 4). Elérkezett abba a másik világba. Ennek azonban az volt az előzménye és a feltétele, hogy az isteni Jegyes eljőjjön erre a földre, és elvigye magával választott menyasszonyát, *midőn mély csend borult mindenre, a mindenható ige az égből, királyi trónjáról megjelent a pusztulásra szánt föld közepén* (Bölcs 18, 14-15). Ezzel *az emberek Krisztusnak lettek sorstársai* (Zsid 3, 14). Az emberek Isten Fiának lettek a társai! **Krisztus násza ez, Isten Fia egyesülése az emberi természettel.** Ez a célba érkezés nyugalma, amely a megtestesülésben, illetve a feltámadásban valósult meg Krisztusban, a titokzatos Testnek a

Fejében. De ő azt akarja, hogy titokzatos Testének tagjai, választottai is ott legyenek, ahol ő van! (vö. Jn 17, 24). Aki belép Isten nyugalomába, az abbahagyja a munkáját, mint Isten a magáét. A kinyilatkoztatást adó Isten buzdít: *Iparkodjunk bejutni abba a nyugalomba!* (vö. Zsid 4, 10-11). *Ennek a nyugalomnak a szemlélése még az angyalokat is vággal tölti el* (1 Pét 1, 12). Milyen jogos a lélek-menyasszony vágya, hogy találkozhasson isteni Jegyesével!

2. De **az isteni Jegyes is találkozni kívánt az ő választott menyasszonyával.** János a Jelenésekben hallja a hívást: *Jöjj, megmutatom neked a menyasszonyt, a Bárány hitvesét!* (Jel 21, 9), akit az isteni Vőlegény szívesen lát maga mellett.

A menyasszony pedig a Bárányt, az ő isteni Vőlegényét szeretné látni szüntelen! A túlsó partra megérkezve elmondhatja: *„Arcodat szemlélem szüntelen* (Zsolt 26, 8), gyönyörködve nézem. Tekintetedet befogadom, szereteted belém hatol. *Bennem élsz, én pedig tebenned élek, Uram!*” (vö. Jn 14, 20). **Ez a szeretet által megsebzett szívek egybeolvadása.** Ahogyan *A szellemi páros ének* 27. versszakában kijelentette: *Én átadtam neki magamat fenntartás nélkül, teljesen,* vagy amint a 28. és 35. versszakban mondta: *A lélek-menyasszonynak nincs más dolga, mint szeretni, és az isteni Kedves vezetésének, akaratának engedni!*

A mennyei nász áhítata a csend világa, **a szerelmesek magánya.** Ez a remeték csendje és magánya is, akik azért vonulnak el a világtól, hogy ne zavarja őket senki és semmi, hanem édes kettesben örvendezhessenek egymásnak!

Ezt a gondolatot **Sík Sándor: „Az egyedülvalóságról”** című versében is megfogalmazta:

*Oly boldogság egyedül lenni!
Én el akarok hagyni mindent,
énnekem nem kell senki és semmi,
csak magam, és mennyei másom,
az én Szerelmesem!
Olyan édes egyedül lenni!*

Ez isteni magány, ez az egyedüllét már az együttlét örök boldogságának az elővételezése!

A szellemi páros ének-ben az isteni Vőlegény már így énekel lélek-menyasszonyának:
Hitvesem, te most már tudod, hogy' szeretlek én!

A lélek-menyasszony mit is válaszolhat mást:
Én Uram, szeress még jobban engem szüntelen!